

2058

2058

Hat óra egy lisszaboni templomban

Mostanra már nem számítottam rá, hogy egy interjú vendége legyek. Igazából semmilyen interjúé. De ami mindig lenyűgözött, az továbbra is az a szerep maradt, amelyet mindig szívesebben játszanék. A nem fizető nézőé. Ülőhely nélkül, állva és távol a színpadtól, ahol a szagok összekeveredtek a mozgás porával, és valaki megkérdezte tőled, merre találja a neki kiosztott számot. Mindenki tudta, hogy egy velem készült interjú valószínűtlen, és mindössze 1 USD-be kerül. Ne Yorktól Pekingig, Tokióban végezve, és lecsúszva egészen Reggio Calabriáig. Mindenki tudta. Mindenki tisztában volt vele. Mindenki ismerte a Frega nevű örültet. De akik nap mint nap a legnagyobb élvezettel próbálkoztak, azok a eb nagy MI-jei maradtak. Szegénykéek. Bizakodók, félénkek és hitetlenkedők. Készen álltak kérdezni, és cserébe megkérdezték, van-e szükségem valamire. Tudtak az 1 USD-s fizetségről, amelyet virtuálissá alakítottak, mivel fizikailag nem tudták átadni. Megbízható forrásból, és abból, ahogyan viselkedtek, tudtam, hogy a modellek, akikkel találkoztam, nők. Még ha mindegyikük azt állította is, önvédelemből, hogy nincs nemük. És elfogadtam, hogy higgyek nekik, mert veszíteni egy nővel szemben nem a lélek gyengesége, hanem elegáns módja annak, hogy úgy győzz, hogy közben nem látszik. Úgy esett, hogy ma véletlenül minden MI ugyanazt a kérdést tette fel nekem, mintha megegyeztek volna egymás közt. Életünk hány nagy eseménye kezdődött azzal, hogy egy nő tett, mondott vagy elhallgatott valamit? 2025. július 3-án érkeztem meg Lisszabon városába. Forró nap volt. Délután, 1:33 körül, úgy gondoltam, jó volna betérni egy kis templomba, amely a város főutcáján, a fák között bújik meg. Bementem, és csak hárman voltunk. Jézus, az anyja és én.

Egy adott pillanatban erős virágillat csapta meg a szaglásomat. De nem láttam virágot, és a tömjéntartó zárva volt. Katolikus szertartás sem készült. A spirituális oldalam vezette a gondolataimat, és a kétezer évvel ezelőtti első Gillette-kollégámhoz fordulva két kérdést tettem fel neki egy áráért. Mennyi időm van még hátra, és ha mérleget vonnál arról, ahogyan a mai napig láttál mozogni a világban, mi lenne a következtetésed? Nem vártam kongresszust, és tudtam, hogy a kollégám kevés szavú ember. De az anyja sürgette, hogy válaszoljon nekem, és azt mondta: én vagyok a garancia arra, amit a fiam mindjárt kimond. Milyen jobb garancia létezhetne? Semmilyen. Még a bostoni Prudential emberei sem tudtak volna jobbat. Mielőtt megmondanám, mikor halsz meg, szeretnék feltenni egy kérdést. Hajlandó vagy-e végignézni, ahogy a hozzád közel állók, a saját családoból valók, akiket mindennél jobban szeretsz, előtted halnak meg? A válasz nem volt sem könnyű, sem egyszerű. Az elmúlt három hónapban elveszítettem az anyámat, majd az apámat, és messze voltam a temetési szertartásaik helyétől. Nem tudtam ott lenni. Egy szám érkezett a fejembe, ahogy egy SMS érkezik a telefonra. 2058. Nem manhattani cím volt. Dátum volt. Harminchárom évnyi időt mondott. Talán azt, amennyit megadtak nekem. Azt hittem, nem töltöttem többet tíz percnél abban a templomban. De amikor kiléptem, sötét volt. Este 7:33 volt. Hat órán át voltam bezárva azon a helyen, olyan időtartamon át, amely minden megszokott határt meghalad. De nem alkudoztam. Csak hallgattam a kedvenc vezérigazgatómat. És az esemény, amelyet épp átéltem, ismét egy nőnek adott otthont.

A lisszaboni Madonna, aki világosan körülhatárolt képességeket hordozott magával, és mellettük semmiféle társadalmi vitát. De hogyan kezeljem ezt az információt, mit tegyek, hogyan viselkedjek. Ezek voltak a kérdések, amelyek minden lépést elkísértek vissza a szállodáig. A válasz nem váratott sokáig

magára. Hogy a saját életemen belül magam kezeljem minden nap idejét, azt csináljam és azt írjam, amit szeretek, továbbra is a prioritásaim közt van. Köszönöm.

Ferdinando

2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. Minden jog fenntartva.
Gillettenarrative.com